

Arrest

nr. 315 335 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2023 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw W.F.

Op 19 december 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 27 december 2023 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.07.2023 werd ingediend door:

Naam: T. (...)

Voorna(a)m(en): R. (...)

Nationaliteit: Kirgizië

Geboortedatum: (...).2000

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde W. F. N. J. (...) (RR. xxx) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid. 1 °, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdwtintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Ter staving van de bestaansmiddelen legt betrokkene de loonfiches van zijn schoonmoeder voor, brieven aan de referent van de Open Universiteit, cursuscertificaten op naam van de referentpersoon en een inschrijvingsbewijs op naam van de referent (dd. 18.04.2023) waaruit blijkt dat zij ingeschreven is bij de Open universiteit . Ten slotte legt betrokkene ook een verklaring voor van zijn schoonmoeder (dd. 28.06.2023) waarin zij schrijft haar dochter en schoonzoon te onderhouden. Deze verklaring dient echter beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Met de bestaansmiddelen van de schoonmoeder kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en niet een familielid van de referent. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentpersoon wordt voorzien. Klaarblijkelijk is de referentpersoon heden nog steeds student en kan zij geen bestaansmiddelen in eigen hoofde voorleggen. De referentpersoon beschikt bijgevolg niet over voldoende bestaansmiddelen zoals gedefinieerd in artikel 40ter.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, er werd vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Tot slot kan opgemerkt worden dat uit het dossier van betrokkene kan blijken dat er ook bezwaren van openbare orde zijn. Het gegeven dat deze in deze beslissing niet worden uitgewerkt, verhindert echter niet,

zoals hierboven gesteld, dat een eventuele volgende aanvraag gezinshereniging aan de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt getoetst.
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder volgende exceptie *ratione temporis* op:

"2.1 Exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis.

De in casu bestreden beslissing werd genomen op 19.12.2023 en op 30.12.2023 nam verzoekende partij kennis van de bestreden beslissing (stuk 1).

Overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Aangezien de zending aangetekend werd verstuurd, geldt de dag van aanbidding van de zending als datum van betekening (Raad van State nr. 258.932 dd. 26.02.2024).

Gezien verzoekende partij kennis nam van het schrijven op 30.12.2023, start de termijn van 30 dagen op deze datum (bijkomend stuk 1).

Zodoende was 29.01.2024 in casu de laatste dag om het verzoekschrift op te sturen, terwijl verzoekende partij haar verzoekschrift dateert op 31.01.2024, zijnde aldus na de termijn van 30 dagen.

In zoverre verzoekende partij haar verzoekschrift na 29.01.2024 heeft verstuurd, heeft verzoekende partij dit beroep laattijdig ingesteld, en is het beroep onontvankelijk ratione temporis."

3.2. In zijn verzoekschrift had de verzoeker in verband met de tijdigheid van zijn beroep het volgende uiteengezet:

"Dat het beroep wordt ingediend tegen de Beslissing dd. 19/12/2023, ter kennis gebracht met aangetekend schrijven dd woensdag 27/12/2023

Dat het beroep tijdig kan ingediend worden tot en met woensdag 31 januari 2024, mede gelet op de feestdag van maandag 1 januari 2024; waardoor de beslissing geacht wordt te zijn ontvangen op dinsdag 2 januari 2024."

3.3. Artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid. Het verzoekschrift wordt echter ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is, wanneer het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, en de vreemdeling zich, op het ogenblik van zijn aanvraag, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet beschikte de verzoeker over een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing om een beroep in te dienen.

De thans bestreden beslissing dateert van 19 december 2023. Het verzoekschrift werd ingediend op 31 januari 2024. De bestreden beslissing werd per aangetekend schrijven van 27 december 2023 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

Artikel 39/57, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet begint de beroepstermijn, wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief, te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd.

Dit wordt ook zo vermeld in het schrijven van de gemeente Morselt van 27 december 2023:

“(…)

Bijgevoegd vind je een beslissing over je verblijf via aangetekende zending. De termijn van deze beslissing begint te lopen vanaf datum poststempel + 3 werkdagen.

(…)”

Artikel 39/57, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat voor de toepassing van deze bepaling als werkdag wordt beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag. 30 december 2023 viel op een zaterdag, 31 december 2023 op een zondag en maandag 1 januari 2024 is een wettelijke feestdag.

Aldus is 2 januari 2024 de derde werkdag die volgt op de dag waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd (dit is 27 december 2023), en begon de beroepstermijn in deze zaak te lopen vanaf 2 januari 2024. Het verzoekschrift, ingediend op 31 januari 2024, werd binnen de termijn van 30 dagen na de kennisgeving ingediend en is dus tijdig.

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de verzoeker kennis kreeg van de bestreden beslissing op 30 december 2023. De verweerder verwijst in dit verband naar stuk 1 bij de nota met opmerkingen.

De nota met opmerkingen bevat op het einde een *“Inventaris der stavingstukken”*, die luidt als volgt:

“1. Track & trace

2. Afgiftewijs aangetekende zending”.

Er werden evenwel geen stukken aan de nota met opmerkingen gevoegd.

De verweerder licht verder niet toe waaruit zou kunnen blijken dat de verzoeker op zaterdag 30 december 2023 kennis kreeg van de bestreden beslissing. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet begint de beroepstermijn, wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief, bovendien hoe dan ook te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de

postdiensten overhandigd werd, ook indien de geadresseerde de aangetekende zending eventueel eerder zou hebben ontvangen.

In de nota met opmerkingen verwijst de verweerder nog naar het arrest met nummer 258.932 van 26 februari 2024 van de Raad van State waarin hij leest dat wanneer de zending aangetekend werd verstuurd, de dag van aanbidding van de zending geldt als de datum van de betekening.

Uit lezing van voornoemd arrest van de Raad van State blijkt dat de bestreden akte daar ter kennis werd gebracht bij een per post aangetekende brief met ontvangstbewijs, terwijl het in deze zaak ging om een kennisgeving bij gewone aangetekende brief en dus artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet de toepasselijke wetsbepaling is en niet artikel 39/57, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet dat gaat over een per post aangetekende brief met ontvangstbewijs.

De exceptie *ratione temporis* opgeworpen in de nota met opmerkingen is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het “*beginnsel van behoorlijk bestuur*”, van het zorgvuldigheidsbeginnsel, van het redelijkheidsbeginnsel en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“A.

De beslissing waartegen beroep is gemotiveerd als volgt:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde F. W. (...), in toepassing van artikel 40ter van de Wet van 15/12/1980 .

Artikel 40 ter van de Wet van 15/12/1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging " de familieleden bedoeld in het eerste lid,1°, moeten bewijzen dat de Belg 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, par 1,3° van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde Wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt allen in aanmerking, indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt betrokkene de loonfiches van zijn schoonmoeder voor; brieven aan de referent van de Open Universiteit, cursuscertificaten op naam van de referentpersoon en een inschrijvingsbewijs van naam van de referent (dd 18/04/2023) waaruit blijkt dat zij ingeschreven is bij de Open Universiteit.

Tenslotte legt betrokkene ook ene verklaring voor van zijn schoonmoeder (dd 28/06/2023) waarin zij schrijft haar dochter en schoonzoon te onderhouden.

Deze verklaring dient echter beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Met de bestaansmiddelen van de schoonmoeder kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Immers, het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en niet een familielid van de referent.

Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentpersoon wordt voorzien.

Klaarblijkelijk is de referentpersoon heden nog steeds student en kan zij geen bestaansmiddelen in eigen hoofde voorleggen.

De referentpersoon beschikt bijgevolg niet over voldoende bestaansmiddelen zoals gedefinieerd in art 40ter. "

Uit deze motivatie blijkt dat de verwerende partij een foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Wet van 15/12/1980, door enkel en alleen te oordelen dat de echtgenote van verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen zonder de inkomsten waarover zij in feite en in werkelijkheid "beschikt" te beoordelen.

Er wordt geen rekening gehouden met de omstandigheid dat verzoeker en zijn partner inwonen bij de schoonmoeder, die alle vaste en de dagelijkse uitgaven betaalt.

De inkomsten van de schoonmoeder van verzoeker werden meegedeeld alsmede een verklaring van de schoonmoeder dat zij verzoeker en diens partner, de referentiepersoon, onderhoudt.

Deze verklaring wordt echter afgedaan als " een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter " niet kan worden uitgesloten".

Dit wijzigt echter niets aan de waarachtigheid van de betrokken verklaring; nu het zonder twijfel vaststaat dat deze verklaring beantwoordt aan de werkelijke situatie.

Verzoeker en diens echtgenote, die nog studeert, hebben geen inkomsten, zodat het volstrekt aanneembaar is dat zij worden onderhouden door de ouders; in casu de schoonmoeder van verzoeker. Dat ten andere niet werd nagegaan of verzoeker en zijn echtgenote in strijd met de verklaring van de schoonmoeder - in werkelijkheid toch niet worden onderhouden door de schoonmoeder van verzoeker. Men kan in casu niet anders dan stellen dat de echtgenote van verzoeker " beschikt " over de inkomsten via haar moeder om te voorzien in haar levensonderhoud en dat van verzoeker.

Gelet op de samenwoning met de schoonmoeder, die voldoende inkomsten heeft, hebben verzoeker en diens echtgenote, de referentiepersoon geen recht op leefloon, zoals voorzien in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie omdat rekening gehouden wordt met de samengevoegde inkomsten van de gezinsleden.

De vraag is of de verwerende partij voldoende heeft onderzocht of de referentiepersoon " beschikt" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter, par2 VW 15/12/1980. De term " beschikken " werd door verweerder te strikt geïnterpreteerd.

De verwerende partij stelt ten onrechte dat deze wetsbepaling zou vereisen dat de referentiepersoon zou beschikken over " eigen" stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Er worden immers geen vereisten gesteld aan de herkomst van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Gelet op de samenwoning met haar moeder, kan de referentiepersoon in casu beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

In het arrest 192.731 van 28.9.2017 oordeelde uw Raad over dezelfde problematiek immers het volgende: "2.9. De hamvraag is of de verwerende partij voldoende heeft onderzocht of de referentiepersoon "beschikt" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De verwerende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat de wetsbepaling niet vereist dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige eigen' bestaansmiddelen beschikt. Uit niets blijkt dat de wetgever in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft willen stellen. Gelet op de stukken die werden neergelegd, kan niet worden uitgesloten dat de referentiepersoon, die studeert en samen met verzoeker inwoont bij haar ouders, kan beschikken over de bestaansmiddelen van haar ouders. 2.10. De Raad stipt aan dat de term "beschikken" niet enkel voorkomt in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 7.1, b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten taste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II "Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen", hoofdstuk I "Vreemdelingen , burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg". Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft — met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg — in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij "over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt". Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip "beschikken" een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 September 2013, waarnaar de verwerende partij in haar nota verwijst, dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de

zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie - ten gronde had opgemerkt "dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, (zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie" 2.11. Het komt de Raad nuttig voor om na te gaan op welke wijze het Hof van Justitie het begrip "beschikt" in het kader van de Burgerschapsrichtlijn interpreteert. In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in dit arrest Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C- 408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van "een derde", ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting op/egt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest Commissie t. België dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, Zhu en Chen; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip 'beschikken' moet worden uitgelegd als dat "het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste (wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld" (punt 74). Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip "beschikken" in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dringt zich op. Er dient immers te worden aangestipt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Kocukdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Wanneer bijgevolg een nationale bepaling of regeling voor meer dan een uitlegging vatbaar zou zijn — hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening zou kunnen worden gehouden met het inkomen van de ouders van de referentiepersoon in zoverre de referentiepersoon erover zou kunnen beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft — verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34). Het Hof aanvaardt bovendien dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied RvV X - Pagina 8 van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie HvJ GK, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, Me Carthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e.a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa punt 32). De hoedanigheid van het Unieburger-schap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, "Civis europaeus sum":

van grensoverschrijdende aanknoping naar status van burger van de Unie", SEW 2012, 2-13.) Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, zou het effectief genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, kunnen ontzeggen. In dit kader moet eveneens gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelen-vereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 September 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook infra) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2- 13). De gemachtigde van de staatssecretaris en verweerder hebben evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht. Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van de ouders van de Belgische gezinshereniger waarover deze laatste "beschikt". 2.12. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet werd geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van beide ouders van de referentiepersoon om te bepalen of de laatstgenoemde al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. 2.13. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet en stelt dat "enkel en alleen geoordeeld (werd) dat de partner van verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen zonder in feit (sic) deze inkomsten te bekijken en te bestuderen. Verwerende partij heeft niet nagegaan welke de bestaansmiddelen zijn waarover verzoeker beschikt om in zijn behoeften te voorzien". Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)".

Die redenering is hierbij ook volledig van toepassing en de bestreden beslissing moet om dezelfde reden vernietigd worden."

In het Arrest nr. 249 056 van 15 februari 2021 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook als volgt :

Verzoeker diende een aanvraag gezinshereniging in om zijn Belgische echtgenote te vervoegen. Het is niet betwist dat deze laatste geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie.

In deze situatie gelden de bepalingen van artikel 40ter par 2 van de VW.

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familielieden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familielieden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

De familielieden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het v, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens een jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In eerste instantie wordt geoordeeld dat de voorgelegde stukken niet toelaten een duidelijk zicht te hebben op het huidige inkomen van de referentiepersoon als bedrijfsleider. In tweede instantie wordt gesteld dat het inkomen van verzoeker zelf niet in rekening kan worden gebracht bij de beoordeling van deze verblijfsvoorwaarde, omdat enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon kunnen worden aanvaard (zie ook de verwijzing naar de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

Verzoeker is van mening dat het bestuur de term "beschikken" in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt interpreteert, waar het principieel weigert het inkomen van de aanvrager of het derdelander-gezinlid zelf mee in rekening te brengen. Verweerder daarentegen herhaalt in zijn nota het standpunt uit de bestreden beslissing dat uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon in rekening kunnen worden gebracht, met uitsluiting van deze van de aanvrager zelf.

De in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 September 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging "op voet van gelijkheid [warden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dit werd "essentieel geacht (Pari.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd "onverantwoord" geacht, "want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie" (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, "Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt"; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11^13).

De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 September 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6).

De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443- 1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

"Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, "het 1...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punters 46 en 47)" (punt 72).

In zijn meer recente arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn meer recente arrest dat "uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene" (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat "(uit het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn" (punt 41) en dat het "aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland"(punt 42).

Zoals reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer.

Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen "wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen". Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermijding van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin "de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht"(HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen een lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

Waar verweerder verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de Raad op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over "de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term a beschikt »" volgens dewelke "enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging" (overweging B.6.2). Het Grondwettelijk Hof had in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Be/g is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6).

2.15. In de voorliggende zaak geeft verweerder in de bestreden beslissing aan dat hij de bestaansmiddelen van verzoeker zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft verweerder, zoals verzoeker correct aanvoert, de term "beschikken" in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan deze gedane vaststelling."

*Deze redenering is hierbij in casu volledig van toepassing.
Het middel is gegrond.*

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en de juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat hij met kennis van zaken kan beslissen.

In casu werd nagelaten om de beslissing te confirmeren aan de geldende rechtspraak, voornoemd.

Indien bijkomende elementen nodig waren om de aanvraag ; op een volledige en juiste manier te kunnen beoordelen , had de betrokken overheidsdienst, minstens de nodige informatie moeten inwinnen, eventueel over de juiste inhoud van een Marokkaanse geboorteakte.

De gemachtigde handelde onzorgvuldig en kwam aldus tot een onredelijk besluit.

De van toepassing zijnde wetsbepalingen werden te eng geïnterpreteerd en derhalve geschonden.

Het middel is gegrond.”

4.2. Beoordeling

4.2.1. In de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, wordt erop gewezen dat het bestuursrecht geen uniek en enig “begin sel van behoorlijk bestuur” kent, maar wel diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De aangevoerde schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur” betreft op zich dan ook geen duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel en is om die reden niet-ontvankelijk.

4.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels. De verweerder geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf als echtgenoot van een Belg omdat hij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Hierbij wordt toegelicht dat de verzoeker loonfiches van zijn schoonmoeder en een verklaring van zijn schoonmoeder voorlegt waarin zij schrijft dat zij haar dochter en schoonzoon onderhoudt. De gemachtigde motiveert dat deze verklaring dient te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Daarnaast motiveert de gemachtigde dat met de bestaansmiddelen van de schoonmoeder geen rekening kan worden gehouden omdat de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen dient aan te tonen zelf over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. De gemachtigde benadrukt dat deze voorwaarde geldt in hoofde van de Belgische referentiepersoon en stelt vast dat deze referentiepersoon student is en zij geen bestaansmiddelen in eigen hoofde kan voorleggen. De gemachtigde motiveert nog dat de behoefteanalyse overbodig is, nu niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar wel dat zij niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 4 juli 2023 een verblijfsaanvraag indiende met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. Er blijkt niet dat deze laatste gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Unie. In deze situatie gelden derhalve de bepalingen van artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke

dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.
2° (...)
3° (...)
(...)"

Over de bestaansmiddelenvereiste wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid. 1 °, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdwtintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Ter staving van de bestaansmiddelen legt betrokkene de loonfiches van zijn schoonmoeder voor, brieven aan de referent van de Open Universiteit, cursuscertificaten op naam van de referentiepersoon en een inschrijvingsbewijs op naam van de referent (dd. 18.04.2023) waaruit blijkt dat zij ingeschreven is bij de Open universiteit . Ten slotte legt betrokkene ook een verklaring voor van zijn schoonmoeder (dd. 28.06.2023) waarin zij schrijft haar dochter en schoonzoon te onderhouden. Deze verklaring dient echter beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Met de bestaansmiddelen van de schoonmoeder kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en niet een familielid van de referent. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. Klaarblijkelijk is de referentiepersoon heden nog steeds student en kan zij geen bestaansmiddelen in eigen hoofde voorleggen. De referentiepersoon beschikt bijgevolg niet over voldoende bestaansmiddelen zoals gedefinieerd in artikel 40ter."

De verzoeker betoogt dat de verweerder een foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te oordelen dat zijn echtgenote niet voldoet aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen zonder de inkomsten waarover zij in feite en in werkelijkheid "beschikt" te beoordelen. De verzoeker betoogt dat ook rekening moet worden gehouden met het gegeven dat hij met zijn echtgenote inwoont bij zijn schoonmoeder die alle vaste en dagelijkse uitgaven betaalt, waarbij hij verwijst naar de voorgelegde inkomstenbewijzen en verklaring van zijn schoonmoeder.

In de bestreden beslissing erkent de gemachtigde uitdrukkelijk dat de verzoeker een verklaring voorlegt van zijn schoonmoeder (d.d. 28 juni 2023) waarin zij schrijft haar dochter en schoonzoon te onderhouden. De gemachtigde stelt evenwel vast dat deze verklaring een verklaring op eer vormt waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze verklaring van de moeder van de referentiepersoon van 28 juni 2023 als volgt luidt:

"Ik, B.V. (...), verklaar op eer en geweten dat ik mijn dochter F.W. (...) en haar man R.T. (...) zal blijven onderhouden. Sinds 1 jaar woont R. (...) bij ons. Dit vormt voor mij geen probleem ook niet financieel. F. (...) studeert momenteel nog aan de (...) Universiteit. (...)"

De verzoeker stelt dat het gesolliciteerd karakter van de verklaring op eer niets wijzigt aan de waarachtigheid ervan. Volgens de verzoeker staat het vast dat deze verklaring de werkelijke situatie beantwoordt, nu zijn echtgenote nog studeert en hijzelf en zijn echtgenote geen inkomsten hebben zodat het volstrekt aanneembaar is dat zij worden onderhouden door de ouders. De verzoeker benadrukt nog dat zijn echtgenote en hijzelf niet in aanmerking komen voor een leefloon gelet op het inkomen van zijn schoonmoeder bij wie zij inwonen. De verzoeker betwist hiermee echter nog niet de loutere vaststelling in de bestreden beslissing dat de verklaring van zijn schoonmoeder een verklaring op eer vormt waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

In de bestreden beslissing wordt bovendien als volgt gemotiveerd waarom de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“Met de bestaansmiddelen van de schoonmoeder kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en niet een familielid van de referent. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. Klaarblijkelijk is de referentiepersoon heden nog steeds student en kan zij geen bestaansmiddelen in eigen hoofde voorleggen. De referentiepersoon beschikt bijgevolg niet over voldoende bestaansmiddelen zoals gedefinieerd in artikel 40ter.”

De verzoeker betoogt dat de verweerder de term ‘beschikken’ te strikt interpreteert en ten onrechte vereist dat de referentiepersoon zou moeten beschikken over eigen bestaansmiddelen. De verzoeker benadrukt dat er geen vereiste wordt gesteld aan de herkomst van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en hij stelt dat de referentiepersoon, gelet op de samenwoning met haar moeder, kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen. De verzoeker citeert vervolgens op uitgebreide wijze uit ‘s Raads arrest met nummer 192 731 van 28 september 2017 en ‘s Raads arrest nr. 249 056 van 15 februari 2021.

Wat de verwijzingen naar en citering van de voormelde arresten van de Raad betreft, wordt erop gewezen dat deze geen precedentwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan de onwettigheid van de thans bestreden beslissing niet wordt aangetoond. Bovendien werd ‘s Raad arrest nr. 249 056 gecasseerd door de Raad van State (RvS 19 augustus 2024, nr. 260.501).

De verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet niet zou vereisen dat de referentiepersoon over eigen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet ‘beschikken’. Nog los van de vraag naar de herkomst van deze bestaansmiddelen dient de Belgische referentiepersoon wel degelijk concreet aannemelijk te maken zelf over deze bestaansmiddelen te kunnen ‘beschikken’. De bestaansmiddelenvoorwaarde geldt dus in hoofde van de Belgische referentiepersoon zelf (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.501; RvS 2 maart 2023, nr. 255.940; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 12 december 2017, nr. 240.164; RvS 26 januari 2017, nr. 237.191; RvS 6 oktober 2016, nr. 236.022; RvS 28 juni 2016, nr. 235.265; RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 23 april 2015, nr. 230.955). Het is dan ook geenszins onjuist of onredelijk om te oordelen dat middels het voorleggen van loonfiches van de moeder van de referentiepersoon (dit is verzoekers schoonmoeder) niet wordt aangetoond dat verzoekers echtgenote over deze bestaansmiddelen kan ‘beschikken’ zoals vereist door artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet. Door er in zijn enig middel op te wijzen dat hij en zijn echtgenote bij hun (schoon)ouders inwonen en dat noch zijn echtgenote als student, noch hijzelf een inkomen hebben zodat het aanneembaar is dat zij beiden door de (schoon)ouders worden onderhouden, lijkt de verzoeker overigens te beamen dat zijn echtgenote niet ‘beschikt’ over enige vorm van bestaansmiddelen daar zij (en de verzoeker) financieel en materieel volledig afhankelijk is (zijn) van de (schoon)ouders die wel over een inkomen beschikken. De Raad wijst erop het kosteloos inwonen van een volwassen kind bij de ouders op zich nog niet impliceert dat dit volwassen kind ook beschikt over de gelden van de ouders. De loutere bewering dat de verzoeker en zijn echtgenote geen recht op leefloon hebben daar zij inwonen bij de (schoon)ouders doet hieraan geen afbreuk.

In casu blijkt niet, en het wordt door de verzoeker in zijn enig middel als dusdanig ook niet naar voor gebracht, dat er bij de aanvraag enig stuk werd gevoegd waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon vrij beschikt over de inkomsten van haar moeder. Met de verwijzing naar de neergelegde verklaring op eer van zijn schoonmoeder en het samenwonen met zijn schoonouders toont de verzoeker evenmin aan dat hij een dergelijk stuk heeft voorgelegd. In tegendeel kan uit verzoekers betoog worden afgeleid dat hij beaamt dat de referentiepersoon heden nog steeds student is en dat zij geen bestaansmiddelen in eigen hoofde kan voorleggen. In dit geval werd op goede en redelijke gronden geoordeeld dat met de inkomsten van de moeder van de referentiepersoon geen rekening kan gehouden worden. De verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid doordat onvoldoende zou zijn onderzocht of de referentiepersoon ‘beschikt’ over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, terwijl hijzelf dient aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over de wettelijk vereiste toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Het is derhalve niet aangetoond dat de verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te stellen dat *“bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”*, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van de schoonmoeder van de verzoeker.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40~~ter~~ van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE